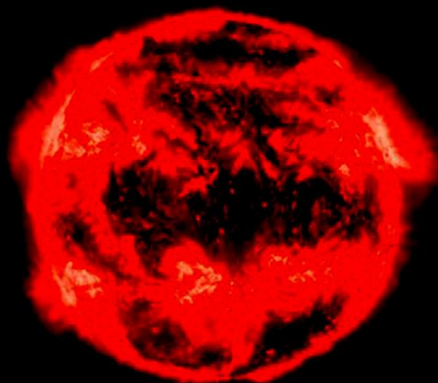

Valerie Theriel

KREV PREDÁTORŮ 4

Úsvit predátorů, drak a krysa

Valerie Theriel

KREV
PREDÁTORŮ 4

Úsvit predátorů, drak a krysa

Copyright

© Valerie Theriel

Krev predátorů 4

Úsvit predátorů, drak a krysa

Autorka: Valerie Theriel

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

1. elektronické vydání

Praha, 2018

Česky

ISBN:

978-80-7589-634-6 (ePub)

978-80-7589-635-3 (mobipocket)

978-80-7589-636-0 (pdf)

Motto:

„Není nic horšího, než znát budoucnost.“

Upozornění: Anaxianský slovník s vysvětlením významu cizích slov, uvedených v knize, naleznete na internetových stránkách autorky, vztahujících se k tetralogii Krev predátorů.

PROLOG:

Co bylo na počátku? Těžko říct. Povídá se, že nic. Ale jak by se nic stalo ničím bez něčeho? Každopádně jsme byli. On a Já. Dvojice protikladných energií. Dvě síly, existující mimo okovy prostoru a času. Hmotné i beztělé. Entity, mocné a schopné tak, že je to nad chápání jakékoli myslící bytosti.

Při našem střetu plamen svým žářem taval chlad, zmateně se choulící v lůně temnoty, jež náhle zaleskla se miliony hvězd. Bylo to souznění i boj. Splynutí jiskřilo odporem a chvělo se hrůzou z poznání. Odmrštěný a raněný nepřijetím, s úžasem pozoroval, co zrodilo se s rozdělením.

Paprsek světla dokonalé krásy vyšlehl do dále. Vtělená láska hledala si únik. Má vůle ostře švihla časem. Noříme se do něj spolu. Ochránit... Světelná stopa přeskočila staletí, udělala klíčku v čase dalšího setkání a ztratila se. Vztekla zavyl. Temnotu a chlad rozprostřel v nekonečnu, aby hledal. A našel...

Štíhlá ruka s plesknutím dopadne na mokré dřevo rodového totemu. Ani déšť, vytrvale skrápějící zemi, z něj nesmyje krvavý otisk. Marně se nehty pokouší získat oporu pro zesláblé tělo, chvějící se zimou a vyčerpáním. Vzápětí se zřítí k zemi. Žena s velikým

břichem sípavě oddechuje. Nohy má zalité krví, když se opět zkroutí v návalu bolesti.

Záblesk. Postava v kápi, zpod které svítí žluté oči, napřahuje ruce s nelidsky zahnutými dlouhými drápy k trpící rodiče. Inteligentní oči v jinak primitivním obličejí zazáří pochopením i úsměvem. Zmučené tělo najde sílu posadit se na mokrou zem a upřít pohled na příchozí.

„Já... Je blízko. Musíme jít,“ vyšle k ní myslí.

„Ano. Udělám z toho hezkou legendu. Početí bez otce, zrození se znamením... Děkuji za úschovu. Ty víš... Toto není loučení. Uvidíme se, Inaish. Na konci,“ přijde jí zpět od majitelky žlutých očí.

Natáhne paže směrem k ní. Z prstů vyšlehnou modrý plamen. Vzápětí se ozve dětský pláč, jenž však hned utichne. Postava v kápi i s nemluvnětem mizí. Po jejím odchodu se stále krvácející žena bezvládně složí na mokrou hlínu. Upře oči k nebi a vydechne naposled.

O chvíli později se na místě objeví muž s ostrým nástrojem, sloužícím nejen ke stahování zvířecích kůží. Skloní se k mrtvé a zachmuří se. Jeho zlostí bledá tvář vyjadřuje zklamání. Pak se rychlým krokem vydá do blízké jeskyně. Ta je však prázdná...

Mlčky kráčeli jeden za druhým úzkou pěšinou, provázeni světlem louče, již v silné ruce třimal nejstarší, téměř dospělý svalnatý mladík. Konečně spatřili volný prostor. Les končil. Šest dívek a stejně tolik chlapců se vynořilo na louce. Jedna ze sester se ještě

otočila směrem k siluetám stromů. Povzdechla si a po smutné tváři se jí skutálela slza. Ona jediná věděla, že už je po všem.

Dvanáct sourozenců stanulo v kruhu. Nejstarší zapálil louče svých pěti bratrů. Po objetí na rozloučenou se rozdělili do dvojic. Každý chlapec s dívkou po boku vykročil jiným směrem. Nejchytřejší a nejlepší představitelé svého druhu se vydali vést a učit ostatní. A tak to mělo být vždy. Byli budoucností své rasy. Výjimeční, zrození tou, jejíž tělo již pomalu vychládalo.

Vyzábělý muž v dlouhém černém plášti nevnímal otačená kolena, ani zatuchlý vzduch stanu, spoře osvětleného několika skomírajícími svíčkami. Drmolil dál. Byl v domnělém bezpečí křídou nakresleného kruhu a pentagramu. Rozhodně nečekal, že se po tolika hodinách vzývání někdo skutečně objeví.

Zlatavá záře ho překvapila. Stejně tak popelavá pleť a žluté oči. Vyděsily ho až zlatem zdobené rohy, čouhající z hustých ebenových vlasů. Kožnatá křídla na zádech se lehce pohybovala, i když příchozí zůstala stát. Úšklebek odhalil ostré špičáky. Ruce, založené na klenuté hrudi, končily zahnutými drápy.

„Jsi Dábel?“ odvážil se zeptat klečící muž.

Marně se pokoušel vstát. Ztuhlé nohy, roztřesené navíc strachem, vypovídaly poslušnost. Hrozilo mu, že se před tou děšivou bytostí rozplácne na zem jako vyčerpaná moucha. Po dlouhé době bez jídla a vody se tak skutečně cítil.

„Nenamáhej se, šamane. Mě stejně nepřevýšíš. A nedělej si iluze. Vzývání a jiné hloupé rituály smrtelníků mě nepřivolají. Ani

prolévání krve, nebo zákazy, jež si vymýšlíte, místo toho, abyste používali mozek a řídili se vůlí. Jsem zde, protože je to v mém zájmu. Pokud mě máš za Ďábla, budiž. Stejně tak mohu být démonem, čarodějkou... Ale proč? Já jsem, nic víc," oznámila mu stroze podivným vrčením přichozí, i s hrozivými atributy nesmírně krásná žena.

„Ty víš, co chci, že ano?“ nadhodil muž, který se konečně namáhavě postavil, aby se cítil o něco jistěji.

Pohled do žlutooké tváře z větší blízkosti ho však tohoto pocitu rychle zbavil, stejně tak, jako její pohrdavý smích, s nímž reagovala: „Být králem? Proč to? Není lepší jako mág našeptávat vládcům a ovlivňovat jejich činy, aby ses pak vytratil do davu, pokud se něco zvrtné? A šel o dům dál, pokračovat v práci, aniž bys také skončil na šibenici, či padl v bitvě? Tohle ti nestačí? Myslíš, že ti jako králi neuteče a opět neukončí svůj život? Jak naivní!“

Než se nadál, vyslala k němu jakýsi modrý paprsek, který ho obalil. Vzápětí šokovaně zjistil, že na zemi poblíž leží tělo muže, podobného jemu samotnému jako vejce vejci.

„Co...“ zalpal po dechu při pohledu na něj.

„To je tvá budoucnost, mágu. Jednou se ti bude hodit. Pochopíš za pár stovek let. Zatím rozvíjej svůj talent. Jen tak se dostaneš mezi vyvolené. A jednou se staneš ne králem, ani jiným vladařem, ale Bohem. Slibuji,“ šokovala ho žena se žlutýma očima.

Už otevíral ústa, ale i nyní ho posunkem přerušila a doplnila: „A budeš mít ji. Tak blízko, jak si o tom ani netroufáš snít. Spokojen?“

„Co za to ale žádáš? Chceš moji krev?“ zajímal se znejistěle.

„To by sis vše rychle rozmyslel. Nepokoušej mě!“ zasmála se a zmizela.

Nejdřív nevěděl, co má dělat s nehybným tělem, ale instrukce se mu po chvíli objevily přímo v hlavě. Ohromen celým neobvyklým zážitkem, rozhýbal strnulé klouby a vydal se konat, co mu rohatá bytost přikázala. Vykonával její vůli tak, jako každý. Ale on byl jedním z mála, který to věděl. Aspoň protentokrát...

Vysoká žena s krátkými vlasy rázně kráčela chodbou honosné vily. Vzhledem i oblečením připomínala spíše chlapce. Její tvář byla zachmuřená. Když zevnitř jednoho pokoje slyšela hlasitý vzlykot a zoufalý nářek, hrubé rysy její nehezké tváře ještě více ztvrdly. V očích se jí objevil smutek i hněv.

Dovnitř vtrhla bez zaklepání. Jako první ji upoutalo zrcadlo, po jehož ploše se rozprostírala prasklina, velmi podobná pavučině. Zjevně dostalo zásah těžkým předmětem, který její zrak objevil hned vzápětí. Na blízké posteli seděla žena, jež by svou ženskost rozhodně ničím neskryla. Ramena se jí chvěla pláčem.

Příchozí si s ustaraným výrazem sedla vedle ní. Beze slov něžně pohladila tu krásnou tvář s jemnou pletí, lesknoucí se slzami. Objala třesoucí se křehké tělo a přitiskla si hlavu krásky na širokou hrud'. Hranaté ruce s velkými prsty obemkly útlou paži a neobratně ji pohladily.

„Nikdy to neskončí. Na takové prokletí ani vyspělost lidstva nestačí. A nedá se to změnit. Proč pravda tak strašně bolí? Jak mám

žít s tím, že mi je odepřeno, co všichni ostatní alespoň jednou...“ šeptala kráaska, než se jí zlomil hlas.

„Ještě jsem tu já. Možná to neskončí, ale už ti nikdo neublíží. Ochráním tě,“ slibovala na ženu až příliš hlubokým hlasem příchodí.

„Ale co když se mnou zrovna nebuděš?“ namítla její společníce.

„Budu. Našla jsem cestu. Je čas využít tu věc ve tvůj prospěch. Nikdo nás už nerozdělí,“ pronesla přesvědčivě a hrdě návštěvnice.

„Nemůžeš se přece kvůli mně vzdát tolika věcí! Co ty? Tvé potřeby a zájmy, tvá identita...“ vytřeštila na ni oči po následném vysvětlení obyvatelka domu, která se od ní mezitím odtrhla a narovнала se.

„Všechno důležité přišlo s tebou. Vím, že toho nebudu litovat,“ ukončila hovor vyšší z žen, vstala a podáním ruky pomohla na nohy i jí.

Již klidnější kráaska se vděčně usmála a s důvěrou pohlédla do tváře sveřepé ochránkyně, která už nemusela nic dodávat. Po staletích, kdy se ty dvě stále potkávaly, nebylo třeba...

Mezi spící dvojicí bylo místo, kam položila dítě. Zavrtělo se a začalo nabírat k pláči. Něžně ho políbila na čelo a ukázala prstem na oblohu. Byla jasná noc a na nebi se třpytily spousty hvězd. Ještě se usmála, než se její tělo rozplynulo ve zlatavé záři. Malinké ruce se natáhly do prázdna a krásná tvář se zkrabatila smutkem. Pak na obloze přibyla další hvězda. Jasnější a zářivější, než ostatní. Chlapeček se uklidnil a otočený směrem k oknu spokojeně usnul.

Část první: Hvězda zkázy

„Nemusím lhát. Pravda přece vždycky bolí nejvíc.“

Ishtara Ligera

1. KAPITOLA – POSELSTVÍ RŮŽE

Axilea se neklidně zmítala a prudce kolem sebe rozhazovala rukama. Zase to viděla a slyšela. Země pukala a vše se rozpadalo v prach, pohlceno ohnivou září, provázející výbuch, jenž ukončil existenci planety Anaxia. Nezbylo z ní vůbec nic. Sledovala to z velké výšky, ale následná tlaková vlna pohltila i ji. Tak to skončilo pokaždé a tento sen ji pravidelně budil hrůzou. Věštecký dar byl i prokletím, ač svým varováním vlastně přispěl k budoucí záchraně celého lidstva. Jenže čelit noc co noc vidině zkázy rodné planety pro ni bylo nesmírně frustrující.

Dnes však poprvé došlo ke změně a vidinu následovala jiná. Spatřila sebe i ostatní členy Rady moudrých v jejich zasedací místnosti. Spolu s nimi tam byl nějaký cizí muž. Nikdy předtím ho neviděla. Vypadal mladě, což ovšem vůbec neznamenalo, že mladý skutečně byl. Díky vyspělosti lidské rasy mohl každý vypadat, jako by právě ukončil pubertu, i kdyby žil už několik staletí. Jeho však usvědčily oči. Vyzařovaly sice neobyčejnou inteligenci, ale působily nezralým dojmem. Jako by postrádal životní zkušenosti a byl na světě velmi krátce. Takovou věc ona, která již naopak prožila mnoho životů, ihned rozpoznala.

Co ji však upoutalo nejvíc, nebyl vzhled neznámého, ač jeho úchvatná krása brala dech. Spolu s ním se tam totiž nalézalo podivné

zařízení. Vypadalo jako dveře, ale bez výplně. Jen jakýsi rám. Nejdříve prázdný, ale pak v něm zavířily živly. Oheň, voda, půda a vzduch se spolu mísily v podivném víru. Mladík tím procházel a něco vysvětloval členům Rady. Co to bylo, už ale neslyšela.

Její sen se totiž vzápětí opět změnil. Spatřila samu sebe v oné místnosti, kde už seděla po boku svého muže Arendaxela. Neznámý krasavec ji jako jediný viděl, což bylo velmi zvláštní. Přišel k ní a vzal ochromenou věštkyňu za ruku, aby se spolu přenesli úplně jinam. Axilea s požitkem dýchala čistý vzduch a pod nohama cítila svěží trávu, spatřila blankytné nebe a překrásnou přírodu kolem stejného zařízení, umístěného v krajině, působící naprosto nedotčeně. Takové místo na planetě neznala. Měla silný pocit, že tohle Anaxia vůbec není.

Zde onen vysoký černovlasý mladík s impozantními svaly poněkud pozměnil svůj vzhled. Zatímco předtím byl oblečený v černých kožených kalhotách a košili stejné barvy, nyní měl na zádech veliká bílá andělská křídla a hrudník mu nekrylo vůbec nic. Obrovská ruka s dlouhými prsty, jako stvořenými pro hru na hudební nástroj, ukázala na podivný rám, který mu zjevně patřil, a ona spatřila, jak jím po skupinkách procházeli lidé. Na druhém konci však vyšel jeden jediný. Působil hmotněji, než ti, kteří vešli dovnitř. Chvilí to pozorovala, než svůj pohled přenesla opět na něj. Pousmál se a v jeho očích byla laskavost a naděje. Pro celou jejich rasu...

Potom se probudila. Prudce oddechovala rozrušením a přemýšlela o významu vidiny, aniž si všímala okolí. Až po chvíli

zaznamenala, že ji sleduje muž. Její láska, spřízněná duše, milovaný Arendaxel, jako obvykle hlídal její spánek a sám byl probuzen reakcemi manželky na děsivé vidiny. Chápavě se usmíval, připraven poskytnout jí podporu a skrýt vyděšenou ženu v mohutném objetí. Obvykle měla ihned lepší náladu, tentokrát však byla zamýšlená. A vypadalo to, že i on zachytil nějakou změnu.

Přisunul se blíže, zkoumavě ji pozoroval a tiše se zeptal: „Dnes to bylo jiné? Čekal jsem, že se probudíš, ale místo toho ses uklidnila. Jako bys sledovala věci, co tě zaujaly, ne zkázu. A pak jsi řekla podivné slovo.“

Na její tázavý pohled doplnil: „Sarsadis. Tohle jsi řekla. Nerozumím tomu. Co bylo jinak? Povíš mi to, lásko?“

Axilea závažně a vzápětí s lítostivým výrazem zavrtěla hlavou: „Promiň, ale ani já nevím, co to znamená. Musím hned mluvit se Zpovědníkem.“

V příští chvíli se přemístila k zrcadlu, před kterým si upravila vzhled a změnila krajkovou noční košili na halenku a kalhoty, načež se obrátila k němu, aby se ozvala: „Omlouvám se, lásko, ale tohle nepočká. Potřebuji konzultaci. A dokud si nebudu jistá tím, co to znamená...“

„Tak mi to nemůžeš říct. Víím. Už to znám. A respektuji,“ přerušil ji chápavě Arendaxel, který se mezitím přenesl až k manželce.

Věštce se lehce pousmála a něžně svého muže pohladila po tváři slovy: „A já ti děkuji za to, že mě hlídáš. A za všechno. Miluji tě. Brzy se vrátím, tak se zatím prospí, miláčku.“

S příjemným pocitem u srdce, který jí dával úžasný vztah s ním, zmizela. Muž si zase lehl, přičemž cítil totéž. I přes mizérii blížící se zkázy a tíživý dar jeho ženy se právě v této chvíli nijak netrápil. Byl hrdý na to, že je varovala právě její schopnost a on jí může být po boku. Nepříjemnosti s tím spojené, třeba že jej každý den budí výkřiky a zmítáním se ze spaní, přijímal coby nutné zlo. Ostatně jako každá spřízněná duše, přijímající svůj protějšek se vším všudy. Brzy opět upadl do spánku, zatímco jiný muž z něj byl vyrušen.

Anaxianský Zpovědník byl na probouzení od potřebných celkem zvyklý. Jenže toho bylo poslední dobou už moc. Žádost o vstup do bytu od jeho sestry Axiley obvykle nevěstila nic dobrého. Zvláště uprostřed noci. Naplnila ho obavami. Otevřel jí se smíšenými pocity. Jinak měl sestru samozřejmě velmi rád. Stejně jako ostatních deset sourozenců. Jen věděl, že by ho zbytečně nebudila. Něco se muselo stát. Cítil, že za tím bude nějaká nová vidina.

Alanbird uvedl Axileu do obývacího pokoje svého příbytku, v němž žil sám a pobýval tak málo, že moc věcí ani nepotřeboval. Vždy žil hodně skromně, to už sourozenci dávno věděli. Bohatství tohoto muže spočívalo ve věděni, a hlavně v srdci a spravedlivé myslí. Jeho schopnost dělala viníky tak, že se raději káli nebo se rovnou báli hřešit. A pokud ne, dokázal v nich pocit viny vyvolat, ale i sejmout, když se někdo obviňoval zbytečně. To však po něm Axilea nežádala. Vylíčila mu pokračování vidiny, jejíž obsah již několik měsíců důvěrně znala celá planeta.

V tom, že šla s tímhle za ním, byl určitý záměr. Většina Anaphoxielanů, jak si lidští obyvatelé planety říkali, již prožila mnoho životů. Po objevech členů Rady moudrých byly jejich předchozí duše spojeny s tou, která dlela v současném těle. Tím si pamatovali vše, co prožili. Každou bolest i křivdu, včetně vlastních prohřešků. Věděli, co jak bolí, a proto se již zdráhali komukoli ubližovat. Spolu s dalšími vymoženostmi moderní doby tudíž došlo k téměř úplnému vymýcení zla v lidském chování. A pokud někdo vybočil z řady, byl tu právě Zpovědník, aby ho usměrnil.

Něco jiného však byly tak zvané nové duše, neboli lidé, kteří se narodili už za nových podmínek. Ti se museli všechno učit, což trvalo velmi dlouho. Dospěli brzy, ale jejich duševní vývoj bylo nutno pohlídat. Ten fyzický byl totiž až příliš rychlý. To si vzal Alanbird také na starost. Vzdělával děti a mládež. Učil tyto nováčky rozeznat dobro a zlo, v čemž byl i díky svému daru celkem úspěšný. A právě to, že je v kontaktu s novou generací, k němu Axileu nyní přivedlo. Mimo faktu, že kromě svých partnerů býval on často prvním, komu se sourozenci svěřovali. Pokud se tedy rovnou neobrátili na matku jich všech, Asirtu.

Alanbird si sedl na pohovku naproti sestře a vstřebával nadějnou vidinu toho podivného zařízení a neobyčejně pohledného mladíka, aby po chvíli řekl: „Tak to vypadá, že někdo opravdu najde novou planetu, kam se můžeme přemístit po zkáze Anaxie. Krasavec s andělskými křídly... Sarsadis, říkáš? Já vím, co to znamená. Použila jsi starý jazyk Anaxie. Skoro nikdo už ho nezná. A není divu, když

díky naší sestře Asinoise léta používáme v případě neznalosti jazyka toho druhého telepatii a sdílení obrazů. Je to spasitel, sestřičko.“

„Tak to je výborné! Možná nás tam to zařízení rovnou přenesle! Ale působilo to na mě stejně, jako když nám Aidish spojoval duše z minulých životů s těmi novými. A to je divné, protože už přece neumíráme! No, každopádně se celý proces jistě vysvětlí, až nám ten mladík ono zařízení předvede. Doufám, že víš, kdo to je. Podle očí bych si troufla tipnout, že nová duše, takže ho musíš znát,“ zaradovala se Axilea.

„Obávám se, že vůbec netuším, kdo to je. Souhlasím s tebou, že má v očích skutečné mládí, ale tak pohledného muže bych určitě nepřehlédl ani já, který si mužů jinak nevšímám. Tohle je takový krasavec, že se za ním asi otáčejí i sochy žen v parku. Nicméně věřím tvým vidinám, Axileo. Pokud jsi ho viděla v sídle Rady, tak se tam časem určitě objeví. Takže se tím netrap a počkej na to, až...“ zchladil její nadšení bratr.

Jeho slovní projev přerušilo to, jak se sestra zadívala na noční oblohu. Něco ji tam upoutalo a zjevně znepokojilo. Vstala a podivně opatrným způsobem se přesunula k oknu, aby si poté zděšeně zakryla tvář rukama a vykřikla. Ihned se přemístil k ní a nechápavě zíral na tmavé nebe, poseté hvězdami. Potom si toho taky všiml. V jeho ruce se objevil dalekohled, jímž si oblohu prohlédl a zatvářil se stejně znepokojeně.

„Jak to bylo? Pouhým okem viditelná, přístrojům však vždycky zčerná? Pak je to ona, protože dalekohledem jsem ji nezachytil. Ale

dále si to nepamatuju. Tobě to Arendaxel tehdy zapsal, když to slyšel, tak bys možná...“ zašeptal po chvíli roztřeseným hlasem.

„Nová hvězda, jasná, bledá, více než rok spát ti nedá. Její objev konec věstí, přichystej se na neštěstí,“ odrecitovala strnule Axilea.

Alanbird se po chvíli vzpamatoval a uchopil sestru za paže, aby k ní důrazně pronesl: „My ho najdeme! Anebo si on najde nás. Viděla jsi to, tak věř! Vše, co vidíš, se přece vždycky splní, ne? Nikdy jsi nezklamala, ani tvůj dar. Takže jdi klidně spát, sestřičko.“

„Přesto bych si to prozatím ráda nechala pro sebe. Je to tak neuvěřitelné! My všichni hledali, celá planeta, ty nejlepší mozky, vědci, kapacity... A nenašli. Ani neumíme změnit podmínky jiné planety tak, aby byla vhodná k životu. Můžeme stvořit cokoli neživého, ale život ne. A pak si přijde takový svalnatý krasavec bez zkušeností a přenese nás jinam? Podivné...“ namítla nejistě ona.

„Anděl. Co to asi znamená? Nejspíš je to jen symbol, nesmíš to brát doslova. Ale podivné to je, souhlasím. Aby bylo někomu takhle naděleno... Inteligence, krása tváře, svalnatá postava... Jenže když беру v úvahu to, jak jsme vyspěli, proč by se nemohl narodit někdo tak krásný?“ usoudil Zpovědník, který už ale jevil známky únavy.

Axilea je zachytila a prohlásila: „Tak já už půjdu. Taky se potřebuju dospát. Přitulím se k Arendaxelovi a budu doufat, že už se mi nebude nic zdát.“

„Jen abys teď záměrně nesnila o tom andělském krasavci!“ škádlil ji bratr.

„Prosím tě! Ten bude zadaný dřív, než na pískovišti uplácá první bábovičku! Já už svou spřízněnou duši mám. Nevyměnila bych ji za

nikoho jiného. Však víš, jak to chodí. Promiň, zapoměla jsem, že... Ale poznáš je, ne?“ zarazila se uprostřed toho, jak se mu snažila to škádlení vrátit, věštkyně.

Vybavila si to, o čem se v jejich rodině snažili nemluvit. Respektovali, že si to hodlá vyřešit sám. Anebo neřešit. Ani jeden ze sourozenců sice tohle nechápal, ale nechávali to být. Alanbird to dobře věděl a oceňoval přístup bratrů a sester, i když ho celá věc bolela a cítil se hrozně.

I nyní se pousmál a mávl rukou. Rozloučili se a on osaměl. Při cestě zpátky do postele nad tímto problémem přemýšlel. Píchno ho u srdce, když si vybavil smutek v očích ženy, jíž se týkal. Navzdory únavě nemohl dlouho usnout a neklidně se převaloval v posteli. Anaxianský Zpovědník byl sám pronásledován pocitem provinění, s nímž se stále nedokázal vypořádat. Ač už ulehčil od pocitu viny spouště svých krajanů, nevěřil, že s tímhle někdo pomůže jemu. Ani že jednou překoná svůj strach.

Milovala jeho hlas. Moc ráda poslouchala, jak vážně přednáší o historii planety i lidstva a odpovídá na zvědavé otázky. Občas situaci odlehčil vtípkem, což bylo ze všeho nejlepší. Obdivovala jeho humor. Nemohla se nabažit sledování gest, jimiž provázel výklad. Rozhodně to bylo lepší, než trčet v laboratoři. Většinu dopoledne strávila zkoumáním simulací, majících za cíl odhalit účinky umělého prostředí na organismus Anaphoxielanů. A pak to přišlo. Když viděla výsledky, propadla panice. Sice věděla, že by bylo rozumnější svolat Radu a oznámit to všem, ale emoce ji ovládly natolik, že takto jednat

nedokázala. Neměla oporu v partnerovi, který by ji ukonejšil a podělil se s ní o toto břímě. Ale milovala jeho a on tu byl pro všechny potřebné. Musela za ním dřív, než se zblázní. Nyní byla potřebnou ona.

Přednáška se pomalu chýlila ke konci. I čas tomu odpovídal. Bylo poledne a pozornost jeho posluchačů slábla, i když je dokázal zaujmout. A potom přišly ty pocity. Hrůza a bolest. Někdo trpěl. Alanbird zpozorněl. Aniž přerušil výklad, pohlédl směrem, odkud to přicházelo. Sice se krčila v poslední lavici, ale jeho daru neunikla. Negativní emoce ji spolehlivě zviditelnily. Když se na ni podíval, polkla a znervózněla. Zmocnily se jí protichůdné pocity. Radost ze setkání se mísila s nejistotou z jeho záhadného chování. Nemohla si pomoci, aby stále nedělala narážky, které si později vyčítala. Zalitovala toho, že raději nezůstala v laboratoři. Zvedla se a chtěla odejít.

„Tak, mládeži, pro dnešek již končíme. Pokud zvolíte tradiční způsob přesunu na chodbu, prosil bych vás o shovívavost vůči mým letitým uším a vybavení místnosti. Vrzání opravdu není můj oblíbený zvukový vjem. A nezapomeňte, že máte povolený odchod pouze s doprovodem!“ uslyšela náhle od katedry.

Nyní jí bylo trapné zmizet. Sebrala odvahu a přesunula se přímo k němu, aby se tak vyhnula střetu s rozdivočelou početnou skupinou dětí a mládeže, která i přes upozornění skutečně dost hlučně opouštěla přednáškový sál. Otrásla se a on obrátil oči v sloup, což ji přinutilo se pousmát. Nemohla si pomoci. Byl tak milý! Musela ho alespoň pozdravit. Konec konců byli příbuzní.